

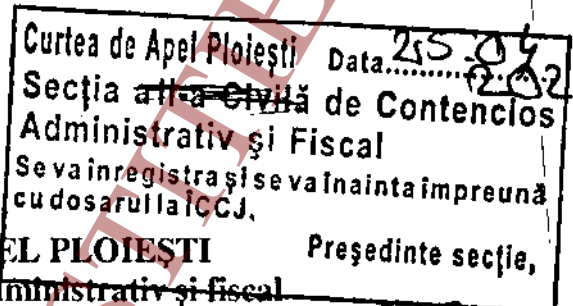

MINISTERUL
PUBLIC

PARCHETUL DE PE LĂNGĂ CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
Ploiești, str. Buna Vestire nr. 1 A, cod 100576
telefon 0244/541249, 540654, 540249, fax 0244/546544
web: <http://pcaploiesti.mpublic.ro>
Operator de date cu caracter personal 3975

Nr. 674/III-2/2025

25.04.2025

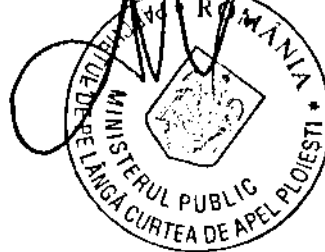

Către,

CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
Secția de contencios administrativ și fiscal

Urmare declarației de recurs formulată la data de 24.04.2025 vă trimitem motivele de recurs împotriva sentinței civile nr. 135/2025 din data de 24.04.2025 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, Secția de contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 301/42/2025 în 4 exemplare, unul pentru Înalta Curte de Casație și Justiție, două pentru a fi comunicate părților și unul pentru reprezentantul Ministerului Public.

PROCUROR GENERAL,
Mihaela Curte

MINISTERUL
PUBLIC

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ CURTEA DE APEL PLOIEȘTI

Ploiești, str. Buna Vestire nr. 1 A, cod 100576
telefon 0244/541249, 540654, 540249, fax 0244/546544

e-mail: pcaploiesti@mpublic.ro

web: <http://pcaploiesti.mpublic.ro>

Operator de date cu caracter personal 3975

Nr. 674/III-2/2025

25.04.2025

Către,

*Curtea de Apel Ploiești
Secția de Contencios Administrativ și Fiscal*

Referitor la dosarul nr. 301/42/2025

Având în vedere recursul formulat de instituția noastră împotriva sentinței civile nr. 135/24.04.2025, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești în dosarul nr. 301/42/2025, având ca obiect *anulare act administrativ*, în temeiul dispozițiilor art. 488 pct. 4 și 5 C.proc.civ., formulăm următoarele motive de casare:

În fapt, prin cererea înregistrată la Curtea de Apel la data de 10.04.2025, reclamanta Popescu Gheorghîța a solicitat:

- 1.Suspendarea executării actului administrativ unilateral normativ intitulat Hotărâre CCR nr.32 din 06.12.2024 până la data soluționării definitive a capătului doi de cerere;
- 2.Anularea Hotărârii CCR nr.32 din 06 decembrie 2024;
- 3.Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În esență, prin cererea formulată la data de 16.04.2025, reclamanta Popescu Gheorghîța a formulat cerere de preschimbare a termenului de judecată din data de 24.04.2025 și acordarea unui termen mai scurt.

În motivarea cererii, se arată că cererea de suspendare a executării actului administrativ atacat are caracter urgent, fiind întemeiată pe dispozițiile art. 14 din Legea nr.554/2004.

Prin încheierea din data de 16.04.2025 s-a respins cererea de preschimbare a termenului de judecată formulată de reclamanta Popescu Gheorghiuța, cu domiciliul în Pucioasa, Bd. Trandafirilor, nr. 265, județ Dâmbovița, în contradictoriu cu pârâta Curtea Constituțională a României, cu sediul în București, Calea 13 Septembrie, nr. 2, Palatul Parlamentului Intrarea B1, sector 5, ca neîntemeiată, rămânând stabilit termenul din data de 24.04.2025.

Prin sentința civilă atacată, instanța de judecată a dispus: "**Admite capătul de cerere privind suspendarea executării actului administrativ contestat. Suspendă executarea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, până la soluționarea definitivă a cauzei. Admite acțiunea în anulare. Anulează Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024. Obligă pârâta la plata cheltuielilor de judecată către reclamantă în cuantum de 70 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru. Cu drept de recurs în 5 zile de la pronunțare. Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Ploiești. Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea greșei instanței azi, 24.04.2025.**"

I. Chestiuni prealabile

În temeiul dispozițiilor art. 92 alin. (4) din Codul de procedură civilă, aplicabile în materia contenciosului administrativ, în temeiul art. 28 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, modificată și completată, Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești are legitimare procesuală în declararea recursului, întrucât procurorul a participat la judecată, potrivit dispozițiilor art. 1 alin. (9) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată.

II. Dezvoltarea motivelor de recurs:

1. În ceea ce privește suspendarea executării Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, până la soluționarea definitivă a cauzei, arătăm următoarele:

Conform dispozițiilor art. 15 alin. 1 din Legea 554/2004, „Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat,

până la soluționarea definitivă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.”

Art. 14 din actul normativ anterior menționat prevede că, „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond.”

Din cuprinsul textelor de lege anterior prezentate rezultă că, înainte de a verifica întrunirea condițiilor impuse de cele două articole, instanța de contencios administrativ sesizată cu o cerere de suspendare formulată în temeiul art. 15 din **Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 trebuie să verifice dacă actul a cărui suspendare este cerută este un act administrativ, în sensul atribuit acestei sintagme de art. 2 alin. 1 pct. c) din **Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.****

Având în vedere că hotărârea Curții Constituționale pronunțată în calitate de singură jurisdicție constituțională nu întrunește trăsăturile indicate de art. 2 alin. 1 lit. c din **Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004** (conform art. 11 lit. b pct. 3 din **Legea nr. 47/1992, hotărârile curții sunt obligatorii și au putere nu mai pentru viitor**), considerăm că aceasta *nu poate face obiectul unei suspendări în temeiul art. 15 din **Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**,* motiv pentru care cererea de suspendare trebuia să fie respinsă

2. În ceea ce privește **anularea Hotărârii Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024, până la soluționarea definitivă a cauzei,** solicităm să aveți în vedere următoarele aspecte:

În primul rând, considerăm că instanța de judecată, respectiv Curtea de Apel Ploiești, nu era competentă din punct de vedere general să judece prezenta cauză.

Deși procurorul de ședință a invocat excepția necompetenței generale a instanțelor judecătorești, instanța a respins această excepție și a procedat la soluționarea pe fond a cauzei.

În practica judiciară au fost identificate cauze similare care au fost soluționate prin admiterea excepției de necompetență generală, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată.

Apreciem că acest raționament este corect, având în vedere că, potrivit art. 1 alin. 2 și 3 din **Legea nr. 47/1992: "Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție**

constituțională în România. Curtea Constituțională este independentă față de orice altă autoritate publică și se supune numai Constituției și prezentei legi”, iar potrivit art. 3 din același act normativ: ”Atribuțiile Curții Constituționale sunt cele stabilite de Constituție și de prezenta lege. În exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra competenței sale. Competența Curții Constituționale, stabilită potrivit alin. (2), nu poate fi contestată de nicio autoritate publică”.

Din analiza acestor dispoziții legale, rezultă că legiuitorul nu a înțeles să reglementeze în favoarea instanțelor judecătorești nicio competență în ceea ce privește hotărârile pronunțate de Curtea Constituțională în materia alegerilor prezidențiale. Prin urmare, dispozițiile Legii nr. 554/2004 și dispozițiile Codului de Procedură civilă care reglementează căile de retractare nu sunt aplicabile hotărârilor Curții Constituționale, instanțele judecătorești neavând competența de a analiza legalitatea acestora.

Prin raportare la aceste prevederi legale, dar și la dispozițiile Legii nr. 370/2004, considerăm că cererea reclamantei de anulare a Hotărârii C.C.R. nr. 32 din 6 decembrie 2024 privind anularea procesului electoral cu privire la alegerea Președintelui României din anul 2024 nu putea fi soluționată de o instanță de judecată, întrucât cade în sarcina Curții Constituționale a României competența de a exercita rolul de judecător electoral pentru alegerea Președintelui României.

Pornind de la această premisă, apreciem că demersul de anulare a Hotărârii C.C.R. nr. 32 din 6 decembrie 2024 se lovește de un fine de neprimire, respectiv necompetența generală a instanțelor judecătorești.

3. În situația în care instanța totuși a trecut peste excepția invocată de reprezentantul Ministerului Public, se impunea să respingă ca inadmisibilă cererea de chemare în judecată, atât sub aspectul solicitării de suspendarea executării actului administrativ unilateral normativ intitulat Hotărâre CCR nr.32 din 06.12.2024 până la data soluționării definitive a cauzei, cât și a solicitării de anulare a aceleiași hotărâri.

Astfel, inadmisibilitatea reprezintă o sancțiune procedurală care intervine atunci când părțile implicate în proces efectuează un act pe care legea nu îl prevede sau îl exclude, precum și în situația când se încearcă exercitarea unui drept epuizat pe o altă cale procesuală ori chiar printr-un act neprocesual.

În situația dată, Constituția României nu prevede o cale de atac împotriva hotărârilor Curții Constituționale, acestea având caracter general obligatoriu conform art. 147 alin. 4 din Constituția României.

Hotărârile Curții Constituționale nu sunt supuse controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, întrucât aceste hotărâri nu sunt acte administrative în sensul art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004, conform căruia: „*act administrativ - actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice*”.

Așadar, Hotărârea Curții Constituționale nr. 32/06.12.2024 nu este un act unilateral cu caracter individual sau normativ, ci reprezintă un act emis în materia contenciosului constituțional prin care Curtea Constituțională își exercită prerogativa de garant al supremației Constituției, calitate în care veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului, conform art. 142 alin. 1 corelat cu art. 146 lit. f) din Constituție.

Legiuitorul nu a înțeles să reglementeze în favoarea instanțelor judecătorești vreo competență în ceea ce privește hotărârile pronunțate de Curtea Constituțională în materia alegerilor prezidențiale. Prin urmare, dispozițiile Legii nr. 554/2004 și dispozițiile Codului de procedură civilă care reglementează cererile formulate pe calea justiției nu sunt aplicabile hotărârilor Curții Constituționale.

În acest sens, există o **jurisprudență constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal**¹ care a reținut că:

«Așa cum se prevede în art. 142 alin. (1) din Constituția României, republicată, „*Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției*”, iar în temeiul art. 147 alin.(4) din Constituția României, „*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.*”

Potrivit art. 1 alin.(2) și (3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta este *unica autoritate de jurisdicție constituțională în România, este independentă față de orice autoritate publică și se supune numai Constituției și prezentei legi.*

În același sens, dispozițiile art. 3 din Legea nr. 47/1992 stabilesc că „(1) *Atribuțiile Curții Constituționale sunt cele stabilite de Constituție și de prezenta lege. (2) În exercitarea atribuțiilor care îi revin Curtea Constituțională este singura în drept să hotărască asupra*

¹ Ex: Decizia nr. 85 din 17 ianuarie 2025 și decizia nr. 770 din 13 februarie 2025 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal;

competenței sale. (3) Competența Curții Constituționale, stabilită potrivit alin. (2), nu poate fi contestată de nicio autoritate publică."

În ceea ce privește atribuțiile conferite de legea fundamentală, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. f) din Constituția României, Curtea Constituțională a României „veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului”, iar conform art. 82 alin. (1) din Constituție „rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României este validat de Curtea Constituțională.”

În mod corespunzător, art. 37 din Legea nr. 47/1992 republicată, prevede că Curtea Constituțională veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României, confirmă rezultatele sufragiului și validează rezultatul alegerilor pentru funcția de Președinte al României.

În plus, art. 11 alin. (1) lit. b) pct. a) din același act normativ stabilește că în cazurile în care veghează la respectarea procedurii pentru alegerea Președintelui României și confirmă rezultatele sufragiului, autoritatea de contencios constituțional pronunță hotărâri.

Prin Decizia nr. 827 din 26 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, Curtea Constituțională a reținut, cu privire la critica adusă caracterului general obligatoriu al actelor sale, că *"este o autoritate publică politico-jurisdicțională care se situează în afara sferei puterii legislative, executive sau judecătorești, rolul său fiind acela de a asigura supremația Constituției, ca Lege fundamentală a statului de drept. (...) Legiuitorul este îndreptățit să reglementeze competența și atribuțiile Curții Constituționale în mod diferit de acelea ale instanțelor de judecată, fiind vorba de instituții cu natură juridică și funcții diferite, în deplin acord cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor legislative, executive și judecătorească."*

De asemenea, în Decizia Curții Constituționale nr. 302/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 361 din 29 mai 2012, s-a reținut că *"Orice stat de drept democratic prezumă și impune ab initio respectul față de drepturile și libertățile fundamentale, înscrise în Constituție și în actele juridice internaționale. Aceeași Lege fundamentală reglementează entitățile publice - persoane juridice de drept public - menite să asigure funcționarea statului în concordanță cu principiile democrației constituționale. În același scop, Constituția consacră, printre puterile statului, și puterea judecătorească, instanțele judecătorești fiind cele înzestrate, de principiu, cu o competență generală în a judeca litigiile între particulari, respectiv între particulari și autorități publice sau între autorități publice."*

În ceea ce privește controlul de constituționalitate, acesta este, de asemenea, înscris în prevederile Legii fundamentale, ca o garanție esențială a respectării drepturilor și principiilor fundamentale într-un stat de drept. (...) Particularitatea Curților Constituționale europene constă în aceea că sunt autorități publice distincte de oricare dintre puterile statului cunoscute tradițional în cadrul democrației constituționale: legislativă, executivă și judecătorească, justiția constituțională reprezentând, așadar, o activitate specializată, diferită de cea specifică autorității judecătorești și exercitată independent de toate celelalte puteri statale. Curțile Constituționale beneficiază de o competență prin atribuire, dar au plenitudine de jurisdicție în privința atribuțiilor stabilite. Curtea Constituțională a României se supune numai Constituției și legii ei organice de organizare și funcționare nr. 47/1992, competența sa fiind stabilită de art. 146 din Legea fundamentală și de Legea nr. 47/1992."

Astfel, Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 6 decembrie 2024 nu poate fi redusă la calificarea de act administrativ (...) și supusă unui controlul judecătorec de legalitate odată cu acestea, în temeiul Legii nr. 554/2004. »

Astfel, instanța supremă a menținut hotărârile instanțelor de fond și a indicat că acestea au procedat corect atunci când au stabilit că nu pot efectua controlul asupra hotărârilor Curții Constituționale, dispozițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 nefiind aplicabile în cazul actelor care privesc atribuțiile jurisdicționale ale Curții Constituționale, de vreme ce instanțele judecătorești nu au competența de a se pronunța asupra legalității hotărârilor instanței de contencios constituțional.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 497 din Codul de procedură civilă, solicit admiterea recursului, casarea sentinței civile nr. 135/24.04.2025, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești în dosarul nr. 301/42/2025 și, respingerea ca inadmisibile, atât a cererii de suspendare, cât și a cererii de anulare a Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024 pronunțată de Curtea Constituțională.

PROCUROR,

VAN ANGELA MIRELA

V.A.M./5 ex/25.04.2025

